

"Totus tuus!"

Johannes Paul II ga hele sitt liv til Maria med disse ordene: "Totus tuus ego sum!" (Jeg er helt din). I denne måneden, som er viet til Vår Frue, gjengir vi noen ord fra den nylig saligkårede om Guds Mor.

17.05.2011

"Da tidens fylde kom, sendte Gud sin Sønn, født av en kvinne, og fra sin fødsel av selv underkastet Loven, for å løskjøpe dem som levde bundet av Loven, ja, for å gi oss en plass som sønner. Og beviset på at dere er hans

sønner, er at Gud har inngydt sin Sønns Ånd i våre hjerter, hvor den roper: «*Abba! Far!*» (Gal 4,4-6)

Med disse ord av apostelen Paulus som Det annet Vatikankonsil tar frem ved begynnelsen av sin fremstilling av Den Salige Jomfru Maria, vil også jeg innlede mine overveielser om Marias betydning i Kristi mysterium og om hennes aktive og forbilledlige nærvær i Kirkens liv. Disse ord feirer jo i en felles lovprisning Faderens kjærlighet, Sønnens sendelse, Åndens gave, kvinnen som fødte Frelseren, vårt guddommelige barnekår - og alt dette innenfor mysteriet «tidens fylde». (*Redemptoris Mater*, 1)

Men her vil jeg gjerne bare fremheve at Maria fra Nasarets skikkelse allerede alene ved det stiller kvinnen som kvinne frem i lyset, at Gud ved den opphøyede hendelse som hans Sønns inkarnasjon var, betrodde seg til en kvinnes frie og aktive tjeneste.

Derfor kan man si at når kvinnen ser hen til Maria, oppdager hun der hemmeligheten om hvordan hun på verdig måte kan leve sitt liv som kvinne og arbeide for sin egen sanne utvikling. I lys av Maria ser Kirken i kvinnens ansikt en glans av den skjønnhet som gjenspeiler de høyeste følelser et menneskehjerte har evner til: kjærlighetens uforbeholdne hengivelse; en kraft som formår å utholde de største smerter; grenseløs trofasthet og utrettelig innsats evne til å forene dype innsikter med trøsterike og oppmuntrende ord.
(*Redemptoris Mater* 46)

Rosenkransen er, selv om den åpenbart er mariansk i karakter, i sin kjerne en kristosentrisk bønn. I sine nøkterne elementer rommer *den hele dybden av Evangeliets fullstendige budskap*. Den kan sies å være et kompendium av Evangeliet. Den er et ekko av Marias bønn, hennes evige *Magnificat* for den frelsende

Inkarnasjons verk som begynte i hennes jomfruelige skjød. Med rosenkransen *befinner det kristne folk seg i Marias skole*. Det ledes til å kontemplere over Kristi ansikts skjønnhet, og å utforske dybden i hans kjærlighet. (*Rosarium Virginis Mariae*, 1)

Rosenkransen har fulgt meg i gledelige stunder og i vanskelige stunder. Til den har jeg overlatt en rekke bekymringer; i den har jeg alltid funnet trøst. For tjuefire år siden, 29. oktober 1978, knappe to uker etter at jeg ble valgt til Peters Stol, innrømte jeg åpent: "Rosenkransen er min yndlingsbønn. En fantastisk bønn! Fantastisk i sin enkelhet og sin dybde." (*Rosarium Virginis Mariae*, 2)

Kristus er den høyeste lærer, den som åpenbarer og den som blir åpenbart. Det er ikke bare et spørsmål om å tilegne seg det han

lærte oss, men om å "*lære ham*". I denne sammenheng, kan vi ha en bedre lærer enn Maria? Fra den guddommelige side er Ånden den indre lærer som leder oss til Kristi fulle sannhet (jfr. Jo 14,26; 15,16; 16,13). Men blant menneskene kjenner ingen Kristus bedre enn Maria. Ingen kan lede oss inn i en dyp kjennskap til hans mysterium på en bedre måte enn hans Mor.
(*Rosarium Virginis Mariae*, 14)

Rosenkransens historie viser hvordan denne bønne ble brukt særlig av dominikanerne i en tid som var vanskelig for Kirken på grunn av spredningen av heresi. I dag møter vi nye utfordringer. Hvorfor skulle vi ikke igjen vende oss til rosenkransen, med den samme tro som de som har gått forut for oss? (*Rosarium Virginis Mariae*, 17)

Derfor oppnår Maria en forening med Gud som overgår alle

menneskeåndens forventninger. Den overgår til og med hele Israels forventninger, spesielt dette utvalgte folkets døtres, som basert på løftet, kunne håpe at en av dem en dag skulle bli mor til Messias. Hvem blant dem kunne imidlertid tenkt seg at den lovede Messias skulle være ”den Allerhøyestes sønn”? Basert på Det gamle testamentes monoteistiske tro var en slik ting vanskelig å forestille seg. Bare ved Den hellige ånds kraft, som ”overskygget” henne, var Maria i stand til å akseptere det som er ”umulig for menneskene, men ikke for Gud” (jf Mk 10,27).
(*Mulieris Dignitatem*, 3)

Maria er den fullstendige åpenbaring av alt som er innbefattet i det bibelske ordet ”kvinne”: en åpenbaring som er sammenlignbart med Forløsningens mysterium. *Maria* betyr, på en måte det å gå utover grensen som omtales i Første Mosebok (3,16) og en tilbakevending

til den ”begynnelsen” der man finner ”kvinnen” slik hun var tenkt å være i skapelsen, og derfor i Guds evige sinn, i Den hellige Treenighets favn. Maria er ”den nye begynnelse” for *alle kvinners verdighet og kall*, og for den enkelte kvinnes.

En spesiell nøkkel til å forstå dette finnes i ordene som evangelisten legger i Marias munn etter bebudelsen, ved hennes besøk hos Elisabeth: ”Store ting har den Mektige gjort mot meg” (Lk 1,49). Disse ordene henviser med sikkerhet til hennes Sønns unnfangelse, for han er ”den Allerhøyestes Sønn” (Lk 1,32), Guds ”hellige”, men ordene kan også bety *oppdagelsen av hennes egen feminine menneskelighet*. Han ”*har gjort store ting mot meg*”: dette er *oppdagelsen av all rikdommen og de personlige ressursene som ligger i det kvinnelige*, alt det evige originale i ”kvinnen”, slik Gud ønsket hun skulle være, en person for sin egen

skyld, som oppdager seg selv ”ved å
gi seg selv som en oppriktig gave”.
(*Mulieris Dignitatem*, 11)

pdf | dokument generert automatisk fra
[https://opusdei.org/nb-no/article/totus-
tuus/](https://opusdei.org/nb-no/article/totustuus/) (22.02.2026)